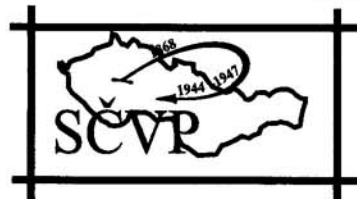

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

1/2011

Jen vzpomínky na město Dubno...

V letech 1933 do roku 1938 jsem měl hodně příležitosti navštívit Dubno a jeho okolí. Poprvé, když otec moji maminku dovezl k vylášenému lékaři MUDr. Balejovi, vzpomínám, zda se tam říkalo na Pantalii. Všude, kam jel, bral mě s sebou. Následovaly další moje návštěvy Dubna, doprava chmele, otec zapřáhl pár koní do povozu řebříňáku, naloženého plný chmelových žoků, posadil mě mezi žoky a jelo se do dubna prodat sklizený chmel, výkupní společnost byla židovská, kde vlastnily velké skladovací prostory, po technické úpravě chmele pak byla expedice připravena na vývoz za hranice. Další cesta nás vedla k prodeji bekonových prasat, výkupní organizace údajně byla Francouzské společnosti. Při návratu přes město mohli jsme vzhlednout provedený hloubkový vrt pitné vody pro město, měli jsme možnost hledět, jak voda z provedeného vrtu tryskala do výšky několika metrů. Přes Dubno jezdívali jsme k rodině Šustrových do Vrby. Přitom jak jsme projížděli Dubnem na naší poloviční cestě jsme museli přikrmit koně, zastávka byla u sestry strejce Šustra, naše obec Martinovka se nacházela přibližně na stejné vzdálenosti mezi Rovnem a Dubnem, při hlavní silnici na Lvov, ale do Vrby to bylo dalších 20 km.

Po skončení války roku 1945 naše návštěvy do Vrby pokračovaly. Další moje vzpomínka byla, že jsem jel s tatínkem do Mlýnova na jarmark k nákupu malých selat, od Ukrajinských chovatelů. Po nákupu byla zastávka svačinky v pohostinství, u rodiny Šmidových, nevím, zda se vyjadřuje správně, dle informace tatínka, to mi bylo 13 let. Ostatní moje vzpomínky sahají do širokého okolí Dubna, jako obce Český Malín, České Noviny, Novokrajev, Buderáž, Mirohošť, Straklov a ostatní co nebudu jmenovat.

K mým vzácným vzpomínkám přispěl Váš zájezd do Dubna, podrobný popis cesty Dubno, Rovno, Luck a ostatní, i obce byly uvedeny ve Zpravodaji od paní Malínské. Bylo mi z toho smutno, ale můj důvod k neúčasti byly zdravotní následky zimního období. Z tohoto zájezdu mě jen potěšilo, že patřil k uspokojení všech účastníků.

Vendolský A.

Na Volyni byla i Omelanština.

Před příchodem Čechů na Volyn se na území Omelanštiny a sousedních osad Sereďního Háje, Hrabiny a Březiny tehdy nekonečné zdravé lesy majitele pána z Omelan. Prvním prozatímním a primitivním obydlím se Čechům staly v lese nedaleko Dombrovky, vybudované v zemi zemljanky. Navíc v lesích bylo mnoho přemnožených vlků, kteří se vyhladověli ve smečkách v noci snažili v zemljankách lidí napadat. Ovšem zajímavé je, že při denní práci korcovaných lesů vlk člověka nikdy nenapadal. Na získaných pozemcích Češi postupně stavěli svá obydlí i hospodářské budovy.

Obec Omelanština byla založena v roce 1900 a pojmenována byla po bývalém majiteli lesů. Obec se nacházela na hlavní silnici Lvov-Kyjev, mezi městy Rovno a Dubno. Okresním i krajským městem byl Luck.

Tak jako na celé Volyni, tak i rozvoj Omelanštiny se zastavil v první i druhé světové válce. Ovšem, mezi oběma válkami území Západní Ukrajiny patřilo Polsku. V této etapě se život Čechů na Volyni podstatně zlepšil.

Zásluhou České matice školské byla u Bavrů otevřena jednotřídní obecná škola s vyučujícím jazykem českým. Pevnými učiteli zde byli Antonín Masopust a Ludmila Pichtrová. Po maně postavené desetiřádné škole v roce 1931 v Omelanštině byl prvním ředitelem školy Václav Křivka.

Některými vyučujícími například byli ředitelé syn Vladimír, dcera Laris a dále Věra Vasiljevna, Zoja Pašu, Halina Švarcová, Žeňa Krušinová, Mařenka Dvořáková, Rostislav Hlaváček, Bohumil Šťastný, Marie Kočková, a další. Právě místní učitelé se úspěšně starali především o místní divadelní kroužek. Pěkně nacvičené české divadelní hry se hrály v pěkném sále u Hamáčků. Zdařilým maskérem divadelních herců byl Vladimír Nesvadba.

V Omelanštině důležitým spolkem byli hasiči. V roce 1931 otevřeli nově postavenou a vybavenou hasičskou zbrojnicí. Velitelem místního spolku v Omelanštině byl Václav Hlaváček.

V Omelanštině byla i česká knihovna, kde si s velkým zájmem nejen knihy, ale i české zpěvníky, lidé ke čtení u knihovnicka Václava Kočího půjčovali.

Nejen v Omelanštině, ale i v přilehlých osadách byla všechna důležitá a potřebná řemesla. Tak například obchod měla Žofie Hamáčková, její muž Josef měl kovářnu, Vladimír Nesvadba a Milouš Plošů byli krejčí, Bohumil Pěnička byl truhlářem, řezníkem a uzenářem byl zase Václav Horáček atd.

V letních měsících procházela Omelanštinou dlouhá procesí zubožených nábožensky založených lidí, směřující do Počájeva, kde mimo jiné v chrámu prosili za odpuštění.

Zima na Volyni byla neúprosně tvrdá, s vysokými sněhovými závějemí a silnými mrazy. Pro místní lid z toho vyplývala nepříjemná a náročná povinnost, když každý den jeden člověk z každého domu se musel zúčastnit ručními odhazování sněhových závějí z procházející strategické hlavní silnice.

Do kostela místní lidé chodili v neděli dopoledne do sousední Hrušvice.

Nezapomenutelnou, ctěnou a vysoce váženou osobností v Omelanštině byl starosta Václav Kočka. Členy obecní rady byli Josef Kočka, Vladimír Kočka, Vit Liška, Josef Šťastný, Vladimír Nesvadba a Josef Kubišta.

Omelanštinou po hlavní silnici od Dubna na Rovno projížděly dunivé a hluché kolony německých válečných vozidel s ozbrojenými vojáky i těžkými tanky. Německá nadvláda tehdy trvala necelé dlouhé tři roky. Při osvobození se počátkem ledna 1944 „přehnal“ čtyřikrát válečná fronta i Omelanštinu.

Před frontou lidé u silnice předem opustili své domovy a skrývali se ve sklepích u lidí v sousedních osadách.

Již počátkem Dubna se místní muži a mladi hoši hlásili do československé armády na území Sovětského Svazu. Loučení před jejich odjezdem s nejdražšími bylo smutné. Před připravovanými nákladními auty u silnice v Omelanštině naposledy na povel kapelníka Bohumila Anděla zvedli muzikanti své dechové nástroje a naposled známá dechová hudba v Omelanštině zahrála československou národní hymnu „Kde domov můj“. Na nákladních autech odjelo z Omelanštiny a Sereďního Háje 29 mužů, z Hrabiny 17 a z malé Březiny 7. Nikdo z nich netušil, že by z Omelanštiny odjížděl naposledy.

Pro některé rodiny však následky války byly tragické. Například ke svým se již domů z války nikdy nevrátili do Hrabiny padli: Malhaus Vladimír-otec, Malhaus Josef-syn, Malhaus Vladimír-syn, Bohumil Nosek-zeť, dále František Oberajtr, Josef Oberajtr, Vladimír Oberajtr a Josef Kolac. Taková hrůza to byla pro lidi z Hrabiny, kde bylo pouze 22 domů. Marné byly slzy matek, manželek i dětí.

Přesto vše každý z nás v sobě chová přirozený a lidský vztah k místu, kde se narodil. Opačným směrem po více než 80 letech se vraceli potomci těch, kteří po neuvěřitelné dřině tam na Volyni zůstali, a navždy na hřbitvech odpočívají.

Stručně Václav Nesvadba, Žatec-Omelanština

Vážení Hlinští rodáci!

Obrácím se na Vás s prosbou při zpracování kroniky Obce Hlinsko, která byla rodištěm mého dědečka Vladimíra Linharta. Již více než rok hledám po archívech materiály týkající se historie Vaší obce.

S některými jsem se již zkontaktoval. S jinými bych si rád povídal a to osobně nebo prostřednictvím klasické nebo internetové pošty. Rád bych Vás všechny a to bez rozdílu věku požádal o pomoc a účast při sepsání hlinské kroniky. Budu rád, když se připojí vaši nejbližší, například vnuci i pravnucci.

Vím, že nejsem první ani poslední, kdo se o to pokouší. Věřím však, že se mi to s Vašim přispěním podaří. Oproti jiným zpracovatelům kronik českých obcí na Volyni mám tu nevyhodu, že nejsem pamětníkem a nemohu tak čerpat ze svých vzpomínek. Musím tak spoléhat především na Vaši pomoc, a věřím, že ji neodmítnete.

Možná zazní hlasy, že je pozdě něco takového sepsávat. Ale dokud žijí pamětníci a existují jejich materiály, není pozdě. Slyšel jsem, že je zbytečné se o něco takového snažit, když je toho hodně v knížkách. Nevím, co tím ten dotyčný myslel. Každopádně kronika Hlinska zatím není. Jsou to jen střípky z krásné a bezesporu i zajímavé historie obce Hlinsko, kde je třeba napsáno, kolik peněz Češi zaplatili Weselowskému za pozemky? Ještě toho zůstalo mnoho nezodpovězeno.

Vy, jen Vy znáte odpovědi! Dovolte mi položit Vám jednu otázku: „Kdo bude tuto historii vyprávět vašim potomkům, až Vy tu nebudete? Odpovím si za Vás. „Nikdo!“

Mnoho zajímavých příběhů jsem slyšel od svého dědečka, Ten už zemřel. A jak rád bych se ho dnes ptal, ale nemám koho... Takových vnučat jako jsem já, bude určitě víc. Pak je snaha sepsat historii Hlinska přece na místě!

Vaši obec jsem vzal za svou, dokonce jsem ji navštívil, abych poznal to, o čem píšete. Byl to pro mě silný a nezapomenutelný zážitek.

Vážení Hlinčané, budu se těšit na Vaši pomoc při sepsání kroniky Vaší (naší) obce. Ze všeho nejvíc bych uvítal Vaše vzpomínky a památky na život tam. Zajímají mě i osudy jednotlivých rodin, i kde bydlely před odjezdem na Volyn. Můžete vzpomínat i na školu, nebo na vaši účast v některých spolcích, jako například v Sokole, u hasičů a dalších. Zajímají mě informace o činnosti banderovského hnutí, účast hlinských v první a druhé světové válce, činnost Blániku, atd...

Hledám fotografie, zachycující jednotlivé rodiny i život obce. Nemáte náhodou ve svých albech fotografie Sokolů, hasičů, či ze společenských akcí? Uvítám i záběry zachycující okolní krajinu, například z „hlinské hory“ a jiné.

Důležité jsou pro mě i dokumenty. Nepsal někdo z vašich předků na Hlinsku deník, nebo i po návratu do staré vlasti rodinou kroniku? Možná někdo vlastní i písemnosti vzniklé při spolkové činnosti nebo materiály po osobnostech, i ty by mi pomohly. Důležitým dokumentem je i kupní smlouva Hlinska. Existuje-li, zapůjčte mi ji k prostudování její stávající držitel? Případně její kopii. Kdo to ví, kdo mi na mou otázku odpoví?

Pro přelohu do kroniky hledám staré rodné listy, dokumenty o nabytí půdy, mapy a plány obce, i ty katastrální a jiné.

Ze všech výše jmenovaných dokumentů bych si pořídil pouze fotokopie, a to přímo na místě, u Vás doma. Takže bych je nikam neodvážel. U každého materiálu bude uvedeno jméno držitele. Konečné znění kroniky, na které se budete svou spoluprací podílet, bych s Vámi rád konzultoval.

Předem děkuji a těším se na naši spolupráci. Je to naše povinnost zachovat vzpomínku na naše předky!

Roman Štěr

Moje školní léta ...

Tento článek jsem napsala 1. 2. 2010, a bylo mi 74 let. Zatím si dost pamatuji ze svého mládí. Bylo to dost složité a náročné, hlavně pro mé rodiče, sice otec v armádě, ale starala se o mně maminka. Od státu se nebrala žádná podpora. Museli jsme utéci ze své vesničky a zanechat tam naše hospodářství včetně všeho v listopadu roku 1944.

Svou první cestu do školy si nepamatuji. Chodili jsme do bývalé strážnice, která zůstala po polských vojácích. Tato budova byla od naší české části Moštěnice vzdálená asi 1 km. Postavená byla asi v roce 1920-1921, postavili ji na zvláštním místě, bylo to oběhnané umělé vytvořeným valem a ve čtyřech rozích byly kulaté kopce, pozorovatelné. V prohlubních byla asi voda, za naší doby to bylo zarostlé křovinami.

Chodily jsme tam všechny děti z české vesnice i z ukrajinské vesnice, do začátku války tam chodily i Židovské a Polské děti. Za mé paměti jsme byly děti pouze české a ukrajinské. Byly jsme jen dvě třídy, v jedné třídě byly 3 ročníky. Nás učil pan učitel Ukrajinské národnosti.

V paměti mi zůstala příhoda s věnečkem. Moji sestřenicí Olinku nar. 1935 a mně napadlo, že uděláme radost naší třídě a upleteme věneček z barvinku a chtěly jsme ho napařit. Byly jsme zvyklé doma dělat květiny z papíru, jenže jsme zjistily, že žádný vhodný papír doma není. Našly jsme staré noviny a staré sešity a z toho jsme udělaly růžičky.

Brzy ráno jsme se vydaly přes olšinu zadem do školy a přitáhly si katedru a na to postavily židli a něčím jsme zatloukly hřebík, musely jsme donést z domova hřebík i kladívko. Vše jsme si uklidily a odešly

z třídy ven, schovaly se do křoví až když začaly chodit děti do školy, šly jsme s nimi. Při hodině se děti všimly věnečku nad tabulí a pan učitel pozval školníka s žebříkem, aby věneček sundal. Jenže zjistil, že na těch růžičkách je použit papír s polskou hymnou a začalo hrozné vyšetřování. Bylo štěstí, že jsme s Olinkou seděly v první lavici a pan učitel stál u nás a neviděl na nás, musely jsme hrát všemi barvami. Stáli jsme celá třída celou hodinu, učitel běhal a řval na nás jak zběsilý, abychom se přiznali. Přiznat se k tomu, to by byla hrozná situace pro celou rodinu. Učitel stále tvrdil, že to musel být nápad dospělého člověka. My jsme to obě vydržely a nepřiznaly jsme se.

Těž se stalo, že se začalo okolo školy střílet, všichni jsme si museli lehnout na zem a v tom okamžiku vběhl do třídy bandera a omdlel tam. Jak to dopadlo, dále nevím, ale rodiče slyšeli střílení u školy a utkali si pro nás. Byli jsme v pořádku a mohli jsme odejít. Chodil s námi v tomto čase ještě Slávek Tlustý 13 let, můj bratranec. To byl takový náš ochránce. Vždy se nás zastal, když byl některý ukrajinský kluk na nás hrubý. Slávek se moc dobře učil, měl pořád samé pětky, (tam bylo obrácené známkování). Bohužel ho Banderovci začátkem listopadu 1944 bestiálně zamordovali a jeho maminku též.

V listopadu 1944 jsme museli utéci z naší vsi, aby nás Banderovci nezamordovali. Smrti jsme se nebáli, ale toho jejich mučení. Přesunuli jsme se do města. Město bylo celé vybombardované. Nebyly žádné byty, nebyla volná ani jedna světnička. Bylo tam utečených z vesnic mnoho Poláků. Prvních šest měsíců jsme žili v jedné světnici, 3 rodiny celkem 10 lidí. Podařilo se nám sehnat světničku a tam jsme se nastěhovali s tetou a to už nás bylo jenom šest. Jak já jsem si mohla psát úkoly, u stolu seděli dospělí, já jsem klečela na zemi a maminka sehnala někde na rozvalinách židle bez výplně, dala na ně prkýnko a tam jsem psala úkoly. Škola byla po náletech též poškozená, okna neměla skla, byla zadělaná plechem, místo tabulek skla byly vyříznuté plechy, nebyly zakryvané, jen zadělané hřebíčky, dolní části oken byly skleněné tabulky. Jak se vytápělo byly tam zabudované krby neboli hrubky, mělo se topit z chodeb dřívím. Dříví nebylo, postavil nám někdo ve třídě malý buřín, vyrázil v krbu kachli a dal tam trubku. Občas jsme se trochu zahřáli. Každý jsme měli přinést s sebou do školy pár polínek dřeva. Jenže doma ani to dřevo nebylo. Všichni muži byli v armádě. Do lesa se lidé báli jet, aby je Banderovci nezabili. Seděli jsme v kabátech, měli jsme rukavice a o přestávkách jsme se směli honit. Jaké bylo dříve oblečení a v době války se nic nedalo koupit. Mrazy byly velké, jak si pamatuji, že říkali, že je -36. Chodili jsme zachumlaní, že nám jenom oči koukaly.

Jidla bylo též málo, měli jsme potravinyové lístky určené pro gmech na každý den. Muselo se stát fronty na chleba, na tuk, na cukr. Stalo se, že už na nás chleba nezbyl a šlo se domů s prázdnou taškou. Jenže přišel na dnešní den už propadl, neplatilo říkat, já jsem si dnes chleba půjčil a musím ho vrátit, přežil jsi tak o co jde. Já jsem chodila z domu ještě za tmy, a šla jsem stát frontu na chleba, hodinky jsem neměla a nejednou jsem přišla do školy pozdě. V tašce byl chleba a já měla hlad, domů jsem ho donesla polovinu. Chodili jsme do školy na dvě směny, a odpoledne se svítilo petrolejovými lampami. Bylo moc špatně vidět. Nebyly sešity, nebyl inkoust na psaní.

Přišel rok 1945 konec války. To se nedá popsat ta radost. Ve škole už bylo vše lepší, svítilo se elektrikou, dovezli do školy dříví, mohlo se topit. Děti z dětských domovů dostaly nové oblečení.

V učení jsem byla takový lepší průměr, učivo probíhalo v ukrajinském jazyce, ale byly hodiny ruského jazyka.

Nedá mi, abych se nezmínila o jedné smutné události. Je to neuvěřitelné, ale celou školu zahnal na prostranství u bazaru, kde byla postavena šibenice a tam věšeli banderovce. Já jsem se na ten moment nedívala. Pamatuji se, že to bylo v lednu a byl velký mráz, prý ho tam nechali viset měsíc, pro výstrahu druhým. V průběhu tohoto měsíce se bazar skoro nekonal, lidé tam nechodili.

V roce 1965 jsem byla s rodinou a moji sestřenicí a její rodinou v Polsku u moře a tam jsem se domluvila s jedním důstojníkem, že též byl jako dítě na této události a podle jména paní učitelky jsme zjistili, že jsme chodili do stejné třídy.

Do stejné třídy chodila se mnou i děvčata z naší Moštěnice, co utekla před Banderovci. Byla tam Mařenka Roušarová, podařilo se jim odejít s celou rodinou. Olga Kovalčuková, ukrajinka, bohužel žila ve městě jen s bratrem. Její rodiče uvázali ve stodole ostaným drátem a za živa upálili.

Nina, příjmení si nepamatuji, byla to dcera našeho popa, žila ve městě se svojí sestrou, které mohlo být asi 16 let. Otec odmítl Banderovcům posvětit bochník chleba, kde měli zapečený provaz a nože. Matušku zabili a baťašku prý přerazili pilou. Nina bydlela blízko nás a často k nám chodila, ale my jsme o tom nemluvili, co se stalo s jejich rodiči.

Přišel rok 1947 a blížil se datum našeho odjezdu do Čech, moc jsem se těšila na tatínka, na sestru a na to, že budu chodit do české školy a budu slyšet jen český jazyk to bude krása slyšet jen českou řeč. Jeli jsme sem 22 dnů, bylo to únavné.

Sepsala Soňa Nováková-Šircová z Moštěnice, okr. Ostrog (Pokračování příště)

Vánoční zážitek

Čtěla bych také přispět se svým zážitkem o Vánocích roku 1942 na Volyni. Bydleli jsme, sestra se synem a manželem, a já s maminkou v male vesnici Černý Les. Bydlelo zde asi 30 rodin Čechů. Byly zde dvě hospody, kovář, řezník, krejčí. Rodiny Valešova, Kroupovi, Zavadský, Vorlíčkovi, Baťovi, Nejedlý, Junkišovi, Volenský, Egertovi, Liškovi, Novakovi, Žukovi, Holcovi, Novotní a babička Rychetska s vnukem Tonikem Kašparem. (upozorňujeme, že jména ručně psaná nejsou všude čitelná - počítejte s opravami - redakce).

Byl Štědrý večer a my jsme už byli po večeři, ale ještě jsme seděli u stolu. Ozvalo se zaklepání na okně. Švagr zjistil, že jsou to dva židovští hoši z vedlejší vesnice Skurče, kteří se svým otcem žili v zemlance v lese. Prosili o něco k jídlu. Sestra jim zabalila do ranečku pečivo a co ještě zbylo od štědrovečerní chudé večeře. Ten večer už nikdo nepřišel. Na první den svátku se nikam nechodilo až na Štěpána. Zase byl večer a dovnitř, kde jsme seděli u kamen vstoupila osoba v černém, a bez pozdravu začala každému podávat ruku. Pobídlí jsme ji, aby se posadila a pověděla, kdo je a co chce. Po chvíli řekla, jsem židovka z gheta v Lucku, a posílá mě pán tam od toho lesa k vám, že mě přijmete. U nich už být nemohu. Hrozně jsme se polekali a nevěděli či to co povídá je věrohodné, a pro nás velmi nebezpečné.

Schovali jsme ji ve chlévě, kde bylo místo na spaní, když se hlídaly krávy při telei. Vedle byl mlýn. Vlastníkem byla maminka a ruský paměšček Rymaz, a toho času se nemlelo. Bylo k nám do dvora vidět ze všech stran, a proto jsem já v dojačeji ji nosila jídlo, aby to nebylo nápadné. Ještě ten večer vykládala, že je z gheta nakladním autem plně naloženým ženami a muži dovezli k nějaké jámě, kde měli být postřeleni. Museli se ale nejdříve svléknout do naha. Ona přitom zmatku seskočila z auta a začala utíkat. Než si toho ozbrojenci všimli, tak už jí pak jejich střely nezasáhly. Přesto spadla, a zůstala ležet jako zabítá. Víc se o ni nikdo nezajímal. Byla již tma, když se probrala a byla jí zima, protože ležela na sněhu. Bylo jí divné, že není střílena a tak šla hledat nějaké stavení, kde by jí mohli nechat žít. Říkala, že je z Lucka, studentka a otec byl advokát. U nás byla celý týden. V sobotu odpoledne jsme měli práci ve stodole, a zahlédli jsme, jak zastavilo německé auto a do domu jde německý voják v uniformě. Kdo něco takového nezažil, nepochopí. Šlo tady o život. Švagr šel za ním, a my dvě jsme jednak vzaly velký koš na plevy, a měla jsem jí dát nést na zadech a přivést ji do stodoly a ukryt ve stavení. Když jsem jí to řekla, tak mě objala a začala plakat a já s ní. Já bylo asi 18 a mně 16 let. Ve stodole jsem ji schovala, a šla se také podívat co se děje, když nikdo z domu nevyšel. Když jsem vešla, byla jsem překvapena, že ten němec je otec kamarádky ze školy. Žili tam 3 bratři Šmidové. Jeden měl větrák (mlýn) za naší vesnici, druhý byl pecař, a ten to právě byl. Že byl už na uzlapě, a teď se vrací na frontu a tak se stavil na nás podívat. Večer musela holka odejít k někomu jinému. Možná to bylo varování a mělo dobrý konec. Teprve ve Československu jsem se dozvěděla, že byla u Nováků, ale kde skončila Bůh ví... Fronta se pomalu vracela z Ruska, a to jsme si teprve užili.

S pozdravem Čvančarová-Havříčková

ZPRÁVY Z REGIONŮ ...

Region Praha

Tradiční Masopustní setkání členů a přátel regionu Praha pořádáme letos 4. března. Masopust se protáhl až do předjaří, kdy dny jsou podstatně delší a zima není tak krutá, a my doufáme, že za námi přijedou krajané a naši přátelé i ze vzdálenějších míst naší republiky. Vždy se těšíme na toto setkání, abychom pospolu mohli pobýt a vytvořit srdečnou, přátelskou náladu, na co pak celý rok vzpomínáme. Masopustní setkání začíná v 11. hodin, ale ti, kteří přijedou dříve, mohou přijít již po příjezdu. Na programu dne je teplé jídlo, výběr káva čaj, nebude chybět dobré moravské bílé nebo červené, dle chuti. (Jaký by to byl Masopust bez NĚJ). Doufáme, že si pochutnáme i na nějaké té sladkosti vlastní volyňské výroby a také na koláčích, které naše ženy tak obětavě každý rok nám pečou. Pro zpestření programu pořádáme tombolu z dárek, které přinesete.

Kde se setkáme? Budova Obce legionářské, IV. poschodí (výtah), Praha 2. Sokolská 33. Dostanete se k nám metrem, linkou C, stanice I. P. Pavlova, tram. č. 6, 10, 16, 22.

Přihlášky a příspěvek 180 Kč zasílejte na adresu Irena Malínská, 181 00 Praha 8. Vraňanská 4, telef. č.: 233 552 994, raději ve večerních hodinách. Srdečně zveme a těšíme se na Vás

Ing. Ludvík Engel, vedoucí regionu

Zájezd na Volyň

Pro velký zájem zopakování zájezdu na Volyň, který vloni organizoval region Praha, chceme upřesnit, zda počet obsazení autobusu se naplní. Tento zájezd byl by uspořádán na přelomu měsíce května a června a chtěli bychom zapojit do programu prohlídku historického centra města Lvova při zpáteční cestě. Neradi bychom dělali zájezd „vše najednou a v krátkém čase“. Podle počtu přihlášených osob, majících zájem o tento zájezd podáme přesný program včetně ceny. Doufáme, že cena z předchozího roku nebude muset být zvýšena. Zájem o tento zájezd nahlašte do 6. února t.r. na adresu: Irena Malínská - jako v článku Masopustní setkání. v tomto čísle.

Důležité upozornění:

Vážení krajané, pokud chcete, aby Váš příspěvek do Zpravodaje byl uveřejněn v čísle měsíce, posílejte ho do 6. tohoto měsíce, aby redakční rada s redaktorkou se s nimi včas seznámili a mohli posoudit jejich obsah.

Pokud Váš příspěvek dojde později, bude zveřejněn v některých příštích číslech Zpravodaje. Zároveň žádáme, aby došlé příspěvky nebyly tak dlouhé, aby je bylo nutno uvádět na pokračování. Děkujeme za pochopení

Opravy v čísle 10: V čísle 10 str. 3 v článku **Hudba třetí brigády ...** v třetí řádce před koncem má být tato věta: ...v koncertování, zejména v severo-západních .. Děkujeme za pochopení vánočního shonu!

Též v přání pí. Jiřině Bajborové-Voženilkové se objevil chybný letopočet: v roce 1941, správně měl být 1944 Za pochopení děkujeme..

Region Litoměřice

Region Litoměřice oznamuje, že v pátek dne 11. března 2011 se bude konat od 10,00 hodin

VÝROČNÍ ČLENSKÁ SCHŮZE

V restauraci Koliba na výstavišti Zahradka Čech v Litoměřicích. Na programu schůze bude m.j. i projednání připravovaného 6tídního zájezdu na Volyň pro naše členy a jejich rodinné příslušníky.

Na této schůzi budou mít členové možnost zaplatit členský příspěvek na rok 2011.

Srdečně zve: Daniela Zelenková, jednatelka regionu Litoměřice

NAŠI JUBILANTI ...

Region Brno

Náš jubilant pan Josef Kučera

Slaví významné 90. výročí

Byl zakládajícím členem našeho Sdružení,

dlouholetým a úspěšným předsedou Brněnského regionu. Z jeho podnětu byl postaven pomník prezidentu Dr. Edvardu Benešovi v Žatci, který se nejvíce zasloužil o návrat volyňských Čechů do vlasti. Podnět byl uvítán a plně akceptován celou volyňskou komunitou, která projekt financovala. Vystihl naše postoje vděku za náš návrat do vlasti. Je neuvěřitelné, že náš jubilant bude slavit 90 let. Ze srdce mu všichni členové brněnskému regionu přejí hodně zdraví, pohody a ať se nadále může věnovat výchovně vzdělávací práci s mládeží. Dik patří i jeho kouzelné životní družce, která je mu oporou a jeho velkou životní láskou. Náš jubilant zažil válku v plném nasazení. Socialistický režim se mu za všechnu jeho statečnost a obětavost odměnil vězením. Je příkladem pro mladou generaci, které na svých vystoupeních předává zkušenosti.

Děkujeme mu za všechno, co pro Sdružení a Obec legionářskou vykonal. Přejeme mu hodně zdraví, mnoho let spokojeného života uprostřed milující rodiny, přátel a všech příznivců.

Za region Němcová-Ničová

Region Brno I. čtvrtletí

Leden: 82 let Bryksa Josef z Junkovky, 75 let Bryksová Emilie ze Sklíně, 91 let Vitoch Josef z Malované, 90 let Kučera Josef z Teremna, 91 let Němec Vladimír ze Zálesí a 90 let Urbanová Emilie z Novostavců

Leden: dodatek: 80 let Stará Jarmila z Kručence

Únor: 89 let Holc Vladimír z Budky Hubinské, 80 let Kubový Jaroslav z Rovna

Březen: 87 let pí Kyselová z Teremna a 82 let Sýkota Antonín ze Senkevičovy

Všem jubilantům pevně zdraví a spokojenost přejí:

J. Němcová-Ničová a M. Rejchrt

Region Cheb, I. čtvrtletí

Leden: 83 let Miroslav Florián z Dubina, nyní Františkovy Lázně

Únor: 75 let Štěpán Doleček z Vrby, nyní Dlouhé mosty u Fr. Lázní, 86 let Ludmila Mácová ze Sofievky, nyní v Chebu, 91 let Antonie Stolariková z Počajeva, nyní Františkovy Lázně

Březen: 83 let Jiří Máca z Prahy, nyní v Chebu

Přejeme do dalších let hodně štěstí, zdraví a životní pohody.

Libuše Pancířová a Ludmila Mácová

Region Chomutov, I. čtvrtletí

Leden: 90 let Věra Polívková ze Sofievky, nyní Chomutov, 85 let Olga Sitařová z Dlouhého pole, nyní Chomutov, 65 let Libuše Röslerová ze Semidub, nyní Droužkovice

Únor: 85 let Helena Řepíková z Podlísk, nyní Chomutov, 55 let Alexandr Novák, Louny, nyní Chomutov

Březen: 91 let Helena Slavíková z Teremna, nyní Lomnice u Sokolova

Hodně zdraví a štěstí do dalších let přeje za region Jiřina Kačerová a jednatel Josef Roller

Region Moravský Krumlov, I. čtvrtletí

83 let Emilie Košťáková, roz. Kozáková z Novosilek, nyní Oleksovice

70 let Milada Rusínková, roz. Valšová, Černý Les, nyní Hrušovany n/Jeviš.

60 let Miroslav Vaněk z Pohořelic

Všem jubilantům přejí prožit další roky v plném zdraví a spokojenosti.

Za region Stanislava Kounková

Region Tachov

Velice se omlouvám paní Ludmile Černé, pocházející z Krušence, naší dlouhodobé člence, která v červnu roku 2010 oslavila osmdesáté výročí svého narození, že nebyla uvedena mezi jubilanty. Bohužel jsem její jméno v seznamu jubilantů nedopatřením přehlédla.

Dodatečně tedy všechno nejlepší, pevně zdraví a pohody do dalších let za region Tachov

Přeje Michlová Alžběta

Region Mohelnice I. čtvrtletí

Leden: 88 let Jarmarová Emilie z Bakovce, nyní bytem Mohelnice, 83 let Jelínková Věra z Omelanštiny, nyní bytem Mohelnice

Březen: 81 let Králová Marie z Bakovce, nyní bytem Úsov

Všem jubilantům blahopřejeme a do dalších let přejeme pevné zdraví, štěstí a životní pohodu.

Za výbor reg. Machovská

Region Žatec

Únor: 70 let Jiřina Průšová, Bitozeves, 70 let Jiřina Hevierová, Podbořany, 75 let Jiřina Sekretová, Žatec, 75 let, Jaroslav Dlouhý, Soběchleby, 80 let Ludmila Rampasová, Staňkovice, 80 let Jiřina Lukešová, Strkovic, 80 let Marie Ježková, Žatec, 85 let Vít Poliščuk, Žatec. 81 let Slavomír Vokáč, Louny, 82 let Irenka Hanušová, Žatec, 82 let Marie Ryšavá, Žatec, 82 let Antonín Lněnička, Nepomyšl, 84 let Olga Malhausová, Trutznice, 86 let Marie Horáková, Podbořany, 86 let Olga Černohorská, Jablonec n./Nisou, 87 let Marie Šourková, Louny, 87 let Ludmila Majksáková, Frýdek, Místek, 87 let Miroslav Bernart Volevčice, 89 let Libuška Ditrichová, Louny, 91 let Marie Komárková, Žatec a 91 let Mikuláš Teodorov, Žatec.

Všem těmto našim členům přejeme za náš Region hodně moc zdravíčka, štěstí a spokojenost do dalších let V novém roce všechno nejlepší

Kamila Ondrová

V čísle 10 Zpravodaje ve 3. řádce mělo být jméno pí Eugenie Štípkové, ne nesprávné Šítíkové, chybou při korektuře. Omlouváme se

Region Tachov I. čtvrtletí

Hladíková Marie, 75 let, Rajmová Anna, 75 let, Bydžovský Josef, 82 let, Němcová Halina, 75 let, Richterová Libuše, 80 let a Slepíčková Jiřina, 81 let.

Všem přejeme do dalších let mnoho zdraví, štěstí, spokojenosti a životní pohody.

Za region Tachov Michlová Alžběta

Všem jubilantům se připojuje k blahopřání redakce Zpravodaje.

Ve vánočním čase se objevily v regionech tyto opravy:

Oprava: Ve Zpravodaji SČVP č. 8/2010, str. 4 vlevo dole je u Výročí narozenin p. Josefa Ledviny nepěsne uvedeno místo narození: má být v Terešově, ne v Teremně. Přání zaslali Alice, Vláclav a Vlastimil (ne Vladimír) s rodinami.

Prosím o otištění krátké opravy. Děkuji Vám a přejí hodně zdraví, pohodu a spokojenost v novém roce.

Alice Slavíková

Oprava z minulého čísla Zpravodaje z regionu Litoměřice

Leden: 75 let Pavlína Černá z Mirohoště, bytem Mladá 11-Liběšice (byl uveden Úštěk)

80 let Ing. Miloslav Glinder z Mirohoště, bytem Česká Lípa (byly uvedeny Litoměřice)

Za tuto chybu se jubilantům velice omlouváme Daniela Zelenková, jednatelka

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...

Dne 30. 11. 2010 opustil naše řady Jaroslav Ornst, spolehlivý člověk. Bude chybět všem krajanům z rodné obce Malá Zubovščina, Radě černobylských krajanů i všem členům SČVP. Bude však žít v historii českého národa doma i v zahraničí pro práci, kterou vykonal pro jednotu národa. Všem pozůstalým projevuje upřímnou soustrast rodina Markova z Hněvanova u Kaplice.

Region Žatec

Z tohoto světa odešli tito naši členové: Dne 21 října zemřel Alexandr Vinčkovský z Kryr, rodák ze Zlince na Volyni, v nedožitých 84 let.

Dne 27 listopadu nás opustila Mařenka Sokolová ze Staňkovic Rodem Noviny České, v nedožitých 88 let.

Dne 26 listopadu zemřela po krátké nemoci Lidunka Efenbergová-Křížová ze Žatce, rodem z Kvasilova, také v nedožitých 71 letech.

Koncem roku zemřela Slavěna Horáčková z Loun, pocházela z Lipiny, 87 letá.

Koncem prosince zemřela Marie Pelantová z Chomoutu, nyní bytem Malá Černoc.

Všem pozůstalým upřímnou soustrast projevuje
Kamila Ondrová

Region Mohelnice

14. listopadu 2010 zemřel ve věku 97 let pan Antonín Bohatý z Libánovky, bytem v Úsově. Poslední léta žil v domově důchodců v Šumperku. Kdo jste ho znali, věnujte mu tichou vzpomínku.
Za region Machovská

Region Litoměřice

Dne 8. 1. 2011 zemřela ve věku 93 let paní Slavěna Zajíčková z Mírotína, posledně bytem v Lovosicích.

Upřímnou soustrast rodině projevuje za region Litoměřice
Daniela Zelenková, jednatelka
Všem pozůstalým upřímnou účast projevuje i redakce Zpravodaje

Príspevky na tiskový fond, prosinec 2010

Region Žatec: Vlasta Plocová, Žatec, 100 Kč, Drahomíra Kunešová, Žatec, 500 Kč, Jiřina Zetková, 100 Kč, Helena a Miroslav Tomešovi, 100 Kč, Ing. Pavel Holec, Petrov, 200 Kč, Josef Holec, Žatec, 200 Kč.

Region Praha: Miroslav Masopust, Praha, 500 Kč, Josef Holý, Nové Město n./Metují, 200 Kč, Vladimír Kekrt, Praha, 300 Kč, Viktor Vigner, Tábor, 300 Kč.

Region Brno: Anastazie Svobodová, Blatnice, 300 Kč, Alena Marková, Náměšť n/Oslavou, 100 Kč

Region Rakovník: Drahomíra Rybáčková, Čilá, 500 Kč.

Region Litoměřice: Jiří Botatec, Soběnice, 300 Kč.

Region Moravskoslezský: Olga Čvančarová, Sudice, 200 Kč, Vilém Jersák, Hodoňovice, 500 Kč.

Oprava: Ve Zpravodaji č. 10 min. r. bylo v této rubrice přijmení dárců Bryksových uvedeno omylem s „ix“. Omlouváme se za tuto chybu. M. Rejchrt

Za příspěvky ze srdce děkuje Zpravodaj a SČVP

ČÁST DRUHÁ SPRÁVA KATASTRU

§ 5

Zápis údajů o právních vztazích, a jiných údajů do katastru

(1) V listinách, které jsou podkladem pro zápis do katastru musejí být označeny:

a) pozemky parcelním číslem s uvedením názvu katastrálního území, ve kterém leží a v případě, že jsou v katastrálním území pozemky vedeny ve dvou číselných řadách, též údajem, zda se jedná o pozemkovou nebo stavební parcelu.

b) pozemky, které jsou evidovány zjednodušeným způsobem (§ 29, odst. 3.), parcelním číslem podle dřívější pozemkové evidence s uvedením, zda se jedná o parcelní číslo podle pozemkového katastru, přidělového operátu nebo scelovacího operátu, a s uvedením názvu katastrálního území, ve kterém leží,

c) budovy označením pozemku, na němž jsou postaveny, číslem popisným nebo evidenčním, případně pokud se číslo popisné ani evidenční budově nepřiděluje, způsobem jejího využití a v případě budov s číslem popisným či evidenčním též příslušnosti budovy k části obce, pokud je název části obce odlišný od názvu katastrálního území, v němž se nachází pozemek, na kterém je budova postavena,

d) rozestavěné budovy označením pozemku, na němž jsou rozestavěny, a označením, že se jedná o rozestavěnou budovu,

e) byty a nebytové prostory označením budovy, 2. v níž jsou vymezeny, číslem bytu nebo nebytového prostoru, a pojmenováním nebytového prostoru, popřípadě popisem umístění v budově, pokud nejsou byty a nebytové prostory očíslovány,

f) rozestavěný byt a nebytový prostor označením pozemku, na němž je dům s byty a nebytovými prostory rozestavěn, číslem bytu nebo nebytového prostoru a pojmenováním nebytového prostoru

ASPI Strana 3 30.07.2001 11:05:44

Zpráva o jednání 2. sněmu SČVP

Od založení SČVP v roce 1990 se konalo pět zasedání jeho nejvyššího orgánu, která se nazývala **konference**. V roce 2007 byly přijaty nové základní dokumenty (stanovy, organizační řád, jednací řád a hospodářská směrnice) a název **konference** byl v nich nahrazen názvem **sněm**.

Druhý sněm se konal dne 26.11.2010. Ze 48 v regionech zvolených delegátů s hlasovacím právem se ho zúčastnilo 40 (83%) a 12 funkcionářů s hlasem poradním, dále čestní členové a hosté. Sněm se zabýval těmito čtyřmi okruhy problémů:

1) zhodnocení činnosti SČVP od posledního sněmu; 2) náhrada předsedy, jednatele a předsedy historicko dokumentační komise SČVP, kteří pro vážná onemocnění se vzdávají svých funkcí; 3) doplnění kontrolní a revizní komise, historicko dokumentační komise a celostátního výboru; 4) zhodnocení hospodaření.

Ad 1. Z hutného a promyšleného vystoupení předsedy SČVP Oldřicha Rejchrt vyjímáme tyto informace o činnosti SČVP za uplynulých čtyři roky: a) v hotelu ČsOL Legie jsme získali trvalé sídlo, administrativní a schůzovní zázemí; b) předsednictvo se z „komparsu“ změnilo ve fungující výkonný orgán, kde každý jeho člen má konkrétní náplň, pravomoc a odpovědnost; c) byla obnovena činnost komisi; d) podařilo se zprůhlednit a stabilizovat naše hospodaření; e) byla ustavena fungující redakční rada Zpravodaje příspěvků od čtenářů je tolik, že trvale přesahují kapacitu (jejich kvalitu je ale nutno zlepšovat); f) díky iniciativě

ing. Miroslava Němce z Brna máme svoji internetovou stránku; g) s Národním archívem jsme uzavřeli smlouvu o uložení archiválií SČVP, která se již plní a někteří členové již využívají archiválie dovezené z Volyně a uložené Svazem Čechů z Volyně,

h) dokázali jsme se kvalifikovaně a snad i účinně ohradit proti provokačním lžím v knize Jáchyma Topola „Supermarket sovětských hrdinů“ a v televizním dokumentu Vladimíra Vondráčka „Zabíjení po česku“; i) s podporou Československé obce legionářské jsme postavili Pomník volyňským Čechům v Rovně a za dobrovolné sbírky členů pomník-bystu prezidentu dr. E. Benešovi v Žatci; j) účinně jsme po právní stránce podpořili iniciativu občanů v obci Hrušvici na Ukrajině na rekonstrukci zpuštěného katolického kostela na pravoslavnou cerkev; k) uzavřeli jsme a plníme smlouvu o spolupráci s Památkovým úřadem; l) udržujeme různou formou spolupráci nebo jen kontakty s řadou organizací a jednotlivců v tuzemsku a v zahraničí; m) mnozí jednotlivci poskytují pomoc diplomantům, zpracovávajícím historii Čechů z Volyně; n) složení členské základny se změnilo, protože potěšitelně přibylo mladých členů. Komplexní rozbor bude projednán na nejbližším zasedání Celostátního výboru a závěr uveřejněn ve Zpravodaji.

Ad 2. Pro vážná onemocnění požádali o zproštění z funkcí předseda SČVP Oldřich Rejchrt, jednatel ing. Jiří Hofman a předseda historicko dokumentační komise Miroslav Krušina. Sněm náhradu za první dva funkcionáře nenašel a novým předsedou historicko dokumentační komise byl zvolen **Roman Štěr**.

Ad3. Byla projednána kandidatura osob pro doplnění Kontrolní a revizní komise, Historicko dokumentační komise a Celostátního výboru. Jejich volba bude provedena na nejbližším zasedání Celostátního výboru a složení těchto orgánů pak bude zveřejněno ve Zpravodaji.

Ad4. Z **Přehledu hospodaření za rok 2010**, který hospodářka předložila sněmu vyplývá, že celkové příjmy byly ve výši 481 776,- Kč a výdaje 320 033,- Kč. Kontrolní a revizní komise (KRK) prověřila a odsouhlasila hospodaření v roce 2010. Za nedostatek považuje KRK to, že nejsou zpracovávány **roční přehledy hospodaření jednotlivých regionů**. Sněm uložil aby:

a) předseda KRK vypracoval a vedoucím regionů zaslal příslušný metodický pokyn
b) vedoucí regionů zaslali ekonomce roční přehledy hospodaření, vypracované podle výše uvedeného pokynu.

Sdělení o výsledku zasedání předsednictva Celostátního výboru dne 12.1.2011

Hlavním bodem programu bylo jmenování kandidátů na volbu předsedy a jednatele SČVP, což se nepodařilo. Z diskuse vyplynul rozumný požadavek, že trvalá bydlíště těchto dvou nových funkcionářů aby měla být poblíž. **Podávejte své návrhy předsedovi SČVP!**

*Oldřich Rejchrt, předseda
Jiří Hofman, jednatel*

Důležité upozornění! Jelikož se mnozí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. **Název konta:** Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete poslat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/N, 471 24 Mimoň, mobil.: 728 351 726.** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, Vraňanská 672/4, 181 00 Praha 8**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 25. 01. 2011